

Szkepticizmus

Volt egy üvegkalicka, benne egy keresztel. A kereszt nem volt különösebben nagy, az embernek könnyedén elfért a markában. Masszív, erős fémből kovácsolta, aki megalkotta. Hogy miért kellett a keresztnek elpusztíthatatlannak lennie, azt nehéz volna megmondani. Talán arra volt ez utalás, hogy legalább ilyen erős annak a hite, akinek a nyakában lóg.

Nem sok emberrel találkoztam eddigi életem során, akinek ennyire erős hite lett volna. Persze ez nem csoda, hiszen annyi borzalmat éltünk át bő egy évszázad alatt, ami mindenkinek megrengette volna a hitét. Egy pokoli világba nőtem bele.

Még csupán huszonöt vagyok, de ezalatt a két és fél évtized alatt megértem, ahogy Londonban harci robotokkal verték le a forradalmat, Berlin felett drónok vívtak légi csatát, Törökországban pedig az ellenséges erőket műholdra telepített fegyverekkel pusztították el az oroszok. Már nincsen egységes Németország, már nem létezik sugárzásmentes Isztambul, és Európa minden államában hadkötelezettség van érvényben.

Én a hivatásosok közé jelentkeztem, abban a reményben, hogy így majd több mozgásterem lesz az állomáshelyem megválasztásában. Rá kellett jönnöm, hogy ennél nagyobbat nem is tévedhettem volna. Egy hadnagy a kiképzésem végén kipécézett magának, és gondoskodott róla, hogy az ő egységébe kerüljek a katonai rendszethez.

A fickó egy eszelős. Most is az ő parancsát teljesítve kellett Ljubljánába, a háború kénköves poklába utaznom, hogy kihallgassak egy szemtanút. Valami gyilkossági kísérlet kapcsán. Állítólag látta, ahogy az egyik bajtársát leszúrja egy civil.

Na de most jön az érdekes része a dolognak! A szemtanú történetesen a bátyám. Kromer Dávidnak hívják, és tagja az elitnek. A legjobbak közé tartozik, valóságos harcművész. És rettenetesen nagy szíve van. Amióta magára öltötte az egyenruhát, a hadsereg dupla annyi foglyot gyűjt. Gyakran kockáztatja az életét ellenséges katonákért is, ami miatt már sokszor megfeddték. Mégis most úgy tekintenek rá Ljubljánában, mint egy angyalra. Mindenki tiszteli.

Ennek persze elég szembetűnő oka van. Mikor Ljubljánában érkeztem, azonnal megérttem. A tél folyamán porig rombolták a várost. Hatalmas épületek csonkjai meredtek az égnek, az utcákat belepte a törmelék és a hamu. A városon belül minden életveszélyesnek számított az ellenség jelenlététől függetlenül is.

A városnak azonban csak a harmada volt a miénk. A Konföderáció ugyan végül megállította a szövetségeket, de a demarkációs vonal mindenképpen keresztülhúzódott a városon. És az összecsapások még nem értek véget.

Két kilométert tettünk meg az úton a város belseje felé, aztán végleg elakadtunk a törmelékben. Kiszálltunk az autóból, és gyalog indultunk el a szanaszét heverő, autó- és házméretű vasbeton darabkák között. Egy őrmester és egy törzsőrmester kísért, akiket a hadnagy osztott be mellém. Mindhárman gépkarabélyt szorongattunk a kezünkben, és úgy botladoztunk el először a fedezéket jelentő falakig, majd tovább azok mentén.

– A következőnél jobbra, uram! – mondta a törzsőrmester, mikor beértünk egy árkádsor alá.

Oszloptól oszlopig haladtunk, és tekintetünk folyton ellenséges célpontok után kutatott odakint a nyílt terepen, illetve az utca túloldalán, a házak emeletein, az ablakokban, a törmelékek között megbújva. Minden irányból támadásra számítottunk.

Az autónk, amit otthagytunk az úton, váratlanul a levegőbe röpült.

– Hát, innen se megyünk egykönnyen haza... – állapítottam meg.

Befordultunk a sarkon. Amint kiértünk az árkádsor alól, ránk üvöltött egy hang az utcából.

– Megállni!

A törmelékek közül alulról, és fölülről is fegyverek csövét láttam felénk meredni.

– Hányan vannak?

– Hárman! – mondtam.

– Azonosítsák magukat!

- Kromer János zászlós. Katonai rendészet. A tiszthelyettesek...
- Haladjanak tovább! – szakítottak félbe.

Végigmentünk a keskeny utcán, aztán befordultunk jobbra egy nagyobb térre. A tér tele volt sátrakkal, amik fölé álcahalót feszítettek. Ennek az volt a különlegessége, hogy a légi felderítés még hőkamerákkal sem tudott áthatolni rajta. Tökéletesen rejtettnek bizonyult a hely, amíg a környező utcákban nem derítette fel valaki a mozgásokat.

Mire a sátrakig jutottunk, öt másik katona csatlakozott hozzánk a semmiből. Az egyikük kezében egy hordozható biometrikus azonosítókészülék volt, ami arc alapján ismerte fel azt, aki elé állt. Ezt azután odaadta a tábor vezető századosnak, aki elégedetten biccentett, majd visszaküldte az őreit a helyére.

- Szóval Jack magát küldte... – nézett végig rajtam.
- A hadnagynak más dolga akadt – feleltem.
- Megértem. Bizonyára maga is el tudja intézni ezt az ügyet! Jöjjön!

Az őrmester és a törzsőrmester távolról követett minket. Mi ketten bementünk egy nagyobb sátorba, ami előtt gépfegyveres őrök álltak. Bent asztalok voltak felállítva, és tisztek meg írások sürgöttek körülöttük. A bátyám az egyik sarokban ült, rám várva. Mikor meglátott, rögtön felpattant, és odasietett hozzám. Kezet szorítottunk, megöleltük egymást, aztán megkértem, hogy mesélje el, mi történt. A százados addig magunkra hagyott, ő valószínűleg már hallott mindent.

– Már adtam személyleírást, de elmondom neked is – kezdte Dávid. – Egy százhetven körüli kopasz fickó volt. Csak úgy rátámadott a sötétben, és... Nem katona volt! Egy lélek...

– *Lélek?* – kérdeztem vissza.

– Akik itt maradtak a városban. Civilek. Azok közé tartozik, akik még az ostrom alatt sem próbáltak meg elmenekülni.

– Hol történt ez?

– A peremen. Gyere, megmutatom!

Összenéztem a századossal. Ő éppen az egyik tisztjével egyeztetett valamit, de azért szemmel tartott minket. Jelezte, hogy nyugodtan elmehetünk.

Dáviddal ketten kísérteltünk a tér szélére, az utolsó sátrak mögé. Az omladozó házak falai közvetlenül előttünk emelkedtek, tíz lépés távolságban. Ez volt a perem. Ezt a területet már nem fedte mindenhol az álcahaló.

– Itt voltunk – magyarázta Dávid. – Én a sátor mellett ültem. Kicsit felöntöttem a garatra akkor este, és levegőznöm kellett. A főtörzssel együtt jöttünk ki. Volt egy telefonja; amíg azt elintézte, én itt szellőztettem a fejem. A főtörzs ott állt, egészen a ház sarkánál. Majdhogynem háttal a belvárosnak. Nem látta a fickót jönni.

– Mit csinált? – kérdeztem. – Beszélgettetek?

– Csak pár szót. De azért ment el addig, hogy tudjon telefonálni. Ott már volt térerő.

– Nem veszélyeztette ezzel a táborral? Ha beméri egy drón, máris szétbombáznak itt mindent...

– A szövetségieknek nincs több drónjuk. Itt legalábbis nincs, ezt biztosan tudom. Két napja azt a feladatot kaptuk az egységünkkel, hogy hatoljunk be az ellenség egyik bázisára, és szerezzünk információkat az erőforrásaikról. A küldetést sikerrel zártuk. Egy emberünk ott maradt, de felrobbantotta magát együtt az egész kócerájt.

– Értem.

– A fickó tuti, hogy itt él valamelyik épületben. Egy egységnél nem messzebb.

– Meg fogjuk találni.

– Hadd menjek veletek! Én biztosan felismerem!

– Nem szükséges, neked itt van dolgod!

– Ugyan! A parancsnokunkat visszarendelték a központba, egy darabig csak unatkozni fogunk itt...

– Miért nem léptél közbe? Ha a főtörzs tényleg csak tíz lépésre állt tőled, simán megmenthetted volna...

– Nagyon ki voltam ütve. Azért jöttem ki levegőzni. Rettenetesen szédültem.

– És hogy van most a főtörzs?

– Kómában van. Lehet, hogy sose kel már föl.

– Reméljük a legjobbakat...

Visszasétáltunk a táborba, aztán elváltunk. Én visszatértem a két társamhoz, hogy eligazítsam őket a továbbiakról.

– Holnap felderítjük a tőlünk nyugatra fekvő háztömböket – mondtam. – A szemtanú szerint ott rejtőzik valahol a támadó.

Jelezték, hogy fogták, amit mondtam.

– Addig pihenjék ki magukat, én is így teszek! Hosszú volt az út.

Estére Dávidtól kaptam egy szabad fekvőhelyet az egyik sátorban, a különlegesek között. Csúcs-technológiás felszereléseik voltak; nem győztem csodálni őket, amíg az elalváshoz készülődtem. Éjjellátó készüléktől kezdve a kisebb lézer vágóeszközökön át az EM gránátokig minden fegyver megtalálható volt az összes fekvőhely mellett. Nagyon precízen kivitelezendő akciókra képezték ki ezeket az embereket, ehhez nem fért kétség.

Aztán mégsem tudtam elaludni. Dávidon járt az eszem, és azt éreztem, hogy valami nem klapol. A történet nem volt kerek egész, valami disszonancia maradt benne. Pedig egyszerű ügynek tűnt: egy támadó, egy áldozat, egy szemtanú. Csakhogy a szemtanú valahogy nem volt elég meggyőző.

Holnap mindenesetre minden kiderül...

Reggel botorkálva indultunk el a romok között a belváros irányába. Hárman mentünk, és sorra átkutattunk minden épületet. Egytől-egyig üresek voltak, a többségükben ripityára törtek a bútorok, a mennyezet beszakadt, az oldalfal hiányzott. Itt-ott bomlásnak indult holttestek bukkantak fel a földön heverve, amiknek a szaga még sokáig elkísért.

Az épületek többsége lakóház volt, az áldozatok fele pedig civil. Férfiak, nők, gyerekek, idősek és fiatalok. Borzasztó volt belegondolni, hogy alig néhány hónapja ezek az emberek még éltek, és azt hitték, esélyük van még hosszú évekig élni. Nem foghatták fel, hogy a háború talán legkegyetlenebb ostroma vár rájuk itt Ljubljanában.

Az egyik épületben egy magyar katona holtteste állta az utunkat, hogy benézhesünk egy belső szobába. Teljes ruházatban és fegyverzetben feküdt ott, érintetlenül azóta, hogy egy hideg téli napon az arcába robbant a ház egyik oldala.

Letérdeltem mellé, és míg jobb kezemmel megtartottam a karabélyomat, a balommal kitapogattam a fickó dögcéduláját. Vagyis azt hittem, hogy a fickóét, de rá kellett jönnöm, hogy súlyosat tévedtem. Az áldozat nő volt. A felismerhetetlenségig eltorzult, de csak ránézésre. Amíg nagy nehezen kitapogattam a dögcéduláját, a figyelmemet nem kerülte el a testének az a finom íve, melynek hajlatába a fémdarabok becsúsztak.

Letéptem a láncot, aztán feltápáskodtam. Óvatosan átléptem a holttest fölött, és körbenéztem odabent. Üres volt. Még két civil teteme hevert az ablak helyétől nem messze, agyonzúzva. Már most utáltam Jacket ezért a megbízatásért. Először azt hittem, a bátyám miatt adta nekem ezt az ügyet, de kezdem úgy érezni, hogy csak a mocskos helyszín miatt passzolta nekem.

A következő ház belseje teljesen érintetlen maradt. Kihalt volt ugyan, és mindent ellepett a por, de megmaradtak az asztalok, a székek, az ágyak és a ruhásszekrények. Az egyik ágy meg volt vetve, rózsaszín takaró feküdt rajta. Az egyik szekrényben női, a másikban férfi ruházat lógott. A szekrényajtón gyerekekről készült fényképek voltak kiragasztva, ám a házban egyetlen gyerekágyat sem találtunk.

Továbbvakodtunk a következő lakásba. Az ajtó zárva volt, úgyhogy berúgtam. Az előszobából két irányba lehetett továbbmenni, én az őrmesterrel jobbra mentem, a törzsőrmester balra.

Alighogy betettem a lábam a következő helyiségbe, máris egy kés lendült az arcom felé. Ösztönösen fölfelé lendítettem a karabélyom, így a kést tartó kart földre tudtam lökni. Aztán amikor már

tudtam, hol az ellenség, célzottan ágyékon is rúgtam, majd puskatussal az arcába sújtottam. Ő elejtette a kést, és elterült a földön. Az őrmester rögtön odaállt mellé, kis terpeszben megvetette a lábát, és rászegezte a fegyverét.

– Ne ölje meg! – jeleztem neki a szabad bal kezemmel. – Szükségünk van rá.

A földön heverő ember úgy nézett ki, ahogy Dávid leírta. Százhetven centi, kopasz, enyhén borostás, egyébként pedig sötétbarna kapucnis pulóvert viselt. Nem egy bizalomgerjesztő figura, annyi biztos. Főleg késsel a kezében.

– Ő lenne az? – kérdezte a törzsőrmester, mikor odaért hozzánk.

– Vigyük be! – bólintottam.

A lakás egyébiránt rendesen be volt lakva, a fickó minden helyiséget használt, és semmit sem takarított. Minek is takarítani, ha egyszer odakint minden csupa por és hamu, zúzott kő és törmelék? Azért a higiénéjára adhatott volna...

Jack meghagyta nekem, hogy mindig legyen nálam nejlon tasak és kesztyű. Csak most értettem meg, hogy ez mennyire előrelátó is volt tőle. A kést, mint tárgyi bizonyítékot máris bezacsizóztam, és eltettem a hátizsákomba. Reménykedtem benne, hogy ez majd segít felderíteni, mi is történt pontosan.

Aztán megcsörrent a telefonom. Én egyedül hátramaradtam a lakásban, és felvettem. A hadnagy keresett.

– Jutott már valamire, zászlós? – kérdezte.

– Megvan a gyanúsított – feleltem. – Most visszük be kihallgatásra.

– Felejtse el! Vigye fedezékbe, és hallgassa ki, amilyen hamar tudja! Háború van, nem érünk rá kényeskedni. Bármelyik pillanatban eltalálhatja egy eltévedt golyó, aztán löttek a nyomnak. Amint megbizonyosodott róla, hogy ő a tettes, löje le, és térjen vissza!

– És a bizonyítási eljárás?

– Mondja, mit nem értett azon, hogy háború van? Egyedül az számít, hogy önt meggyőzték-e a bizonyítékok. Maga a nyomozó, a bíró és az ítélet-végrehajtó. Melyik része nem megy?

– Ujjlenyomat- és DNS-ellenőrzésre lenne szükségem, azt itt nem tudok...

– Keressen egy egészségügyi csapatot, ők majd segítenek!

– Ezért viszem vissza a gyanúsítottat a táborba.

– Miután kihallgatta!

– Értettem.

– Ha megvannak a tesztek eredményei is, értesítsen!

– Igen, uram!

– Jack vége.

A vonal megszakadt.

Utolértem a többieket, és utasítottam a törzsőrmestert meg a társát, hogy helyezték le a gyanúsítottat egy jól védhető helyre. Aztán amíg ők őrt álltak, én életre pofoztam az alélt fickót.

– Beszéljen! – mondtam neki. – Két nappal ezelőtt, este... Mi történt? Mondja el, mi történt!

De ő elkezdett szlovénul hadoválni mindenfélét, amit én nem értettem.

– Ó, a rohadt életbe!

A hadnagy azért engem választott az egységébe, mert úgy vélte, jó érzékem van a nyomok visszafejtéséhez. Arról viszont soha nem volt szó, hogy szlovénul is értenem kéne.

– Hé, valamelyikük tud szlovénul? – fordultam a kísérőimhez.

Megrázták a fejüket.

– Remek...

Aztán lövések dördültek. Az őrmester összébb húzta magát, és visszalőtt. Valahonnan gépfegyverrel löttek a fedezékünkre, és nem is egy ember, hanem legalább hárman.

A törzsőrmester is löni kezdett. A gyanúsított jobbról és balról is a fegyverropogást hallotta, háta mögött pedig, a fedezéken túl, valaki mindannyiunk halálát akarta. A *lélek*, ahogy a bátyám nevezte, annyira megrettent, hogy teljesen elnémult, és pánikról árulkodó tekintettel meredt előre.

– Uram, bekerítették! – mondta a törzsőrmester. – El vagyunk vágva a tábortól...

Odaosontam mellé. – Hányan vannak?

– Hárman kilenc óránál, az őrmester oldalán; ott elől pedig van még kettő, két óránál.

Ő meghúzta a ravaszt, én pedig a tekintetemmel a célpontokat kezdtem keresni. Láttam, hova lő a törzsőrmester, és én is arra emeltem a karabélyom. Beállítottam, hogy három lövés sorozatot tudjak leadni, aztán célba fogtam egy mozgó alakot. Mielőtt meghúzhattam volna a ravaszt, ő befutott egy faldarab mögé. Azért egy sorozatot utánaküldtem.

– Gránátvetőt! – szóltam a törzsőrmesternek, mire ő kirobbantotta az ellenségnek fedezéket nyújtó faldarabot.

A következő pillanatban a mi rejtekhelyünkön szántott végig egy golyósorozat, és mi ösztönösen beljebb húzódtunk a lövések elől. Mielőtt ismét kidugtuk volna a fejünket, ellenőriztem a gyanúsítottat. Még mindig mozdulatlanul ült a helyén, és bámult ki a fejéből.

– Felmegyek az emeletre – mondtam a két társamnak, aztán behátráltam a fölénk magasodó épületbe.

A lépcsőfokok itt-ott letöredeztek vagy hiányoztak, de azért még használható volt a feljáró. Csak figyelni kellett a lábam elé. Nem újdonság ezen a környéken.

Egy szilánkokkal tarkított ablakkeret mellett a falhoz simultam, és óvatosan kitekintettem. Észrevettem egy alakot, amint az utca egy távolabbi pontján éppen átosonni igyekszik a mi oldalunkra. A lentiek nem láthatták, mert kitakarta két darab kiégett autó és a törmelék.

Célra állítottam a karabélyom, és átkapcsoltam egyetlen lövésre. Aztán lassan kifújtam a levegőt. Abban a pillanatban, hogy biztosnak éreztem a találat esélyét, meghúztam a ravaszt. A sisakjára céloztam, de utólag örültem, hogy elvétettem. A torkát találtam el, s erről véletlenül sem pattanhatott le a golyó.

Egy emberrel kevesebb.

Új célpontot kerestem. A szemközti ház emeletén például éppen elhelyezkedett egy mesterlövész. A törzsőrmestert vette célba. Jobb megelőzni a balesetet, úgyhogy célba vettem. Mikor meghúztam a ravaszt, valami koppant odalent. Azonnal félretoltam magam elől a fegyvert, és lenéztem.

A törzsőrmester meghalt. A mesterlövész gyorsabb volt nálam, és mielőtt bekapta volna a golyómat, kiloccsantotta az emberem agyát.

Rémülten felkiáltottam, mire máris ropogni és porzani kezdett körülöttem a vakolat, a fa ablakkeret, és a belőle kiálló szilánkok. Levettem magam odabent a földre, és szorosan behunytam a szemem, illetve becsuktam a szám.

Mikor a felém irányuló lövések abbamaradtak, hangosan köhögve és prüszkölve próbáltam kitisztítani a légutaimat. Négykézláb másztam vissza a lépcső felé.

Néhány pillanatig az ablakban azt hittem, hogy kiváló lennék mesterlövésznek is. Valójában azonban kicsik voltak a távolságok, a célzásaim nem voltak igazán pontosak, és a szerencsém a meglepetés erejének köszönhettem. Ráadásul nem voltam elég gyors, ami olyan járulékos veszteségekhez vezetett, mint egy ember elvesztése.

A pillanatban, mikor leértem a lépcsőn, a fedezékünk az orrom előtt repült a levegőbe. Az őrmesterrel és a gyanúsítottal együtt. Rögtön tudtam, hogy mindenki odalett. Ezt senki nem élhette túl.

Odasiettem, de amit láttam, arra nem voltam felkészülve. A mesterségesen öntött és aprított kövek között elvértve egy-egy porlepte végtag vagy véres húscafát ötlött a szemembe. Az őrmester fejét szabályosan leszakította a robbanás ereje, és a sisakjával együtt egy gusztustalan mócsinggá zúzta.

Hánynom kellett, de valahonnan lőttek rám. A testemben viaskodtak az ingerek, a lábam pedig gondolkodás nélkül futásnak eredt, egyenesen a tábor irányába. Nem néztem hátra, s csak remélni mertem, hogy nem ér el egyetlen golyó sem.

A késen talált ujjlenyomatokat és vérnyomokat a táborban sikerült azonosítani. A vér azé a katonáé volt, aki most is az orvosi sátorban feküdt kómában; az ujjlenyomatok közül pedig az összes a

kopasz férfi volt. A bizonyítékok minden kétséget kizártak azt illetően, hogy mi történt.

– Akkor fejezze be a küldetést, zászlós! – mondta Jack a vezetékes telefon túloldalán.

– Be van fejezve, uram – feleltem –, a gyanúsított meghalt. Felrobbant, miközben visszafelé tartottunk a táborba. Sajnos nem tudtam kihallgatni, mert csak szlovénül beszélt.

– És maradt még kérdése az ügyvel kapcsolatban?

– A történet egyértelműnek tűnik...

– Hogy érti, hogy annak *tűnik*? Kétségei vannak, zászlós?

– Nem, uram, nincsenek kétségeim, csak... Én nem így rendeztem volna meg.

– Hogy érti, hogy megrendezni?

– Hát... ha ez egy színdarab lenne, akkor elég komoly hiányérzetem lenne. Tegyük fel, hogy ez csak egy álcázott hadművelet! Egy fedősztori... Persze én még sosem vettem részt ilyesmiben, de a bátyám már mesélt arról, hogy ezeket hitelesen kell megalkotni. Hogy senkiben csak fel sem merülhet a kétely a történet valóságáról...

– Szóval magát nem győzték meg a bizonyítékok a történet valóságáról.

– Uram, ha egy robot lennék, vagy egy számítógép, minden fenntartás nélkül, azonnal elfogadnám a bizonyítást.

– Értem. Ezek szerint önnek nem elég hiteles a bátyja által elmesélt történet.

– De, hiteles, csak... Nem tetszik.

– Szóval képtelen elfogadni a tényeket?

– Tudom, hogy hülyén hangzik... Főleg egy nyomozótól. Hallgatnunk kell az észérvekre, és el kell fogadnunk az igazságot, akár tetszik, akár nem.

– Nyomozó, most figyeljen rám! – váltott hangnemet a hadnagy. – Az emberi elme két részből áll: van egy tudatos és egy tudattalan része. Az agyturkászok biztosan jobban el tudnák magyarázni, de most érje be az én magyarázatommal! Szóval a bizonyítékokkal a tudatos részét győzzük meg az elménknél. A tudattalan azonban ettől függetlenül olyan apró információmorzsákat is figyelembe vesz, amiket nehezen, vagy egyáltalán nem vagyunk képesek tudatosítani. Ezt hívják megérzésnek, szimatnak, nyomozó ösztönnek. Ön attól lesz jó nyomozó, hogy nem csak a fél eszét használja. Érti? Fűzze össze a kettőt!

– Könnyű azt mondani, uram! A tudatos felét az elmémnek már rég meggyőzték a bizonyítékok. Nincs több kérdés.

– Magának mégis kétségei vannak, és a tulajdon bátyjának képtelen hinni. Pedig biztos vagyok benne, hogy kiválóan ismeri, és nagyon jó viszonyban vannak.

– Így van, uram!

– Tegyen pontot a dolog végére! Jusson konszenzusra önmagával!

– Lehetetlent kér!

– Zászlós, ez nem kérés volt: parancs!

Megrökönyödve támaszkodtam neki a tábori asztalnak, amin a telefonkészülék volt. Nem jutottam azonnal szóhoz, de tudtam, hogy ilyenkor kötelességem válaszolni. – Értettem, uram! – mondtam némi késlekedés után.

Letettük a telefont, én pedig kimentem levegőzni. Nem tudom, a hadnagy mit látott meg bennem, mikor felvett az egységébe. De az volt a benyomásom, hogy kifejezetten élvezte, ha lehetetlen feladatokkal terhelheti a beosztottjait.

Figyelembe véve azonban az apró információmorzsákat, ahogy a hadnagy mondta, máris szembetűnt valami. Egy kedves, csivitelő női hang, távolabb a telefon túlvégén. Fogadni mernék, hogy Pécsy hadnagy volt az, aki nemrég kapta meg a Jack melletti irodát. Érdekes módon ő az egyetlen ember, akivel a főnök jól kijön.

Ki tudja, talán az én ügyemben is vannak apró információmorzsák, olyan részletek, amik előrébb vihetik az események felderítését. Vajon mik azok az apró részletek, amik a tudattalanomban kétélyeket ébresztenek?

Egek, mióta kell egy katonának pszichológiával foglalkoznia?!

Hiába törtem az agyam, csak azt tudtam biztosan, hogy valami nem stimmel. Mégis mit lehet ilyenkor tenni? Gyűjtsek még több nyomot? Talán... Talán csak még több információra van szükség.

Meglátogattam a kómában fekvő sebesültet, akit a lélek leszúrt. Egy darabig csak álltam mellette, és tanulmányoztam. Több napos harci sérülések borították, meg kék-zöld foltok. Inkább zöldek. A takaró alatt alaposan be volt kötve a mellkasa. A vérzés elállt, viszont rettenetesen izzadt. Lázás volt, valószínűleg összeszedett valami kórokozót, miután megsebesült.

Az arca rémültnek tűnt. Nem nagyon, csak egy kicsit. Hüen tükrözte a támadás pillanatát. Hirtelen megjelent előtte a lélek, és belemártotta a kését. Vagy talán észre se vette, egészen amíg a kés meg nem érezte a bordái között.

– Szarul néz ki – szólalt meg mellettem Dávid.

– Nincs jól – állapítottam meg. Aztán kérdezni kezdtem. – A lélek előlről vagy hátulról támadta meg?

– Előlről. Ez látszik a szúrás irányából is.

– Akkor ő hogyhogy nem vette észre?

– A lélek oldalról jött, ő pedig, gondolom, nagyon figyelt a telefonra. Csak az utolsó pillanatban vette észre, de akkor már késő volt.

– És mikor volt utoljára küldetésen?

– Aznap tért vissza egy egyszemélyes megbízatásról.

– Ez magyarázza a zöld foltokat és a horzsolásokat.

– Hálás vagyok, hogy előkerítetted a gyilkost!

– Te viszont nem mondtad el a teljes történetet. Milyen viszonyban álltál a főtörzsszel?

– A bajtársam volt. Szinte a barátom. A szívemen viselem a sorsát; mit akarsz még tudni?

– Nem tudom... Kit hívott fel akkor este a főtörzs?

– Nem emlékszem.

– Mindegy, majd megnézem a telefonját.

– Mit akarsz még tudni? Miért fontos az, hogy kivel telefonált?

– Fogalmam sincs. Nem áll össze a kép. Valami nem stimmel. Hogy lehet az, hogy te tíz lépésnyire onnan végignézted a késelést, és nem tettél semmit? Egyáltalán a lélek hogyhogy nem vett észre téged?

– Mondom, hogy ki voltam ütve! Alig bírtam megállni a két lábamon, túl sokat ittam... A francba is, miért kell mindig felhozni? Nem tudtam megmenteni, igen, elcsesztem, és furdal a lelkiismeret! A lélek pedig gondolom azért nem látott, mert sötét volt. Hajnali kettőkor egy törmelékkupacnak döntött háttal biztosan teljesen beleolvadtam a környezetembe.

– Fel nem foghatom... Egyáltalán mióta iszol te annyit, hogy képtelen legyél cselekedni? Talán hánytál is?

– Nem.

– Hol ittál?

– Benn, a sátorban.

– Vagyis utána kijöttél onnan valahogy.

– Többször is megbotlottam.

– Hülyeség, világosban és józanul is megbotlanál.

– A főtörzs segített. Együtt jöttünk ki.

– Idekint azonban hűvösebb van, mint a sátorban. Biztos, hogy kitisztult valamennyire a fejed.

– Persze, egy idő után. Azért jöttünk ki.

– A főtörzs is sokat ivott?

– Nálam kevesebbet.

– A fenébe is, te félrevezetsz engem!

– Nem én!

Mélyen egymás szemébe néztünk. Dávid nem igyekezett rejtegetni előlem semmit. Őszinteséget

olvastam ki a tekintetéből, de mégsem hittem neki. Felismertem volna, ha hazudik, és most nem hazudott. De mégsem hittem neki.

– Mégis mi bajod? – kérdezte kicsit idegesebben. – Azt hiszed, képes lennék a szemedbe hazudni? Nem én öltem meg, és nem is más! A lélek volt! Láttam!

– Senki nem ölte meg. Itt fekszik előttünk, kómában.

– Mit akarsz tenni?

– Hazugságvizsgálatnak foglak alávetni.

– Tedd! De előre szólok, hogy semmi értelme: az igazat mondom!

Elmentem. A beszélgetésnek nem láttam értelmét innentől kezdve. Egy szavát se voltam képes elhinni. A meggyőződésem egyre csak nőtt arra vonatkozóan, hogy az egész történet hazugság. És mart az ideg, hogy semmivel nem tudom alátámasztani.

Ellenőriztem a főtörzs mobiltelefonját. Az utolsó hívás valóban azon az estén történt, egészen pontosan hajnali egy óra ötvenhárom perckor. A feleségét hívta. Gondolom, szegény nő végighallgatta hogyan támadják le a férjét, és hiába próbálta aztán szólógnatni, és kérdezzetni a telefonon keresztül, hogy jól van-e – a telefon kihullott a főtörzs kezéből, ő maga pedig talán örökre elnémult. És a hollétét biztonsági okok miatt soha senki nem fogja elárulni az özvegynek. Majd ha a főtörzs végül meghal, hazaküldik a testét, hogy otthon megadhassák neki a végtisztességet.

Volt a táborban egy hazugságvizsgáló gép, amit a rendelkezésemre bocsátottak. Dáviddal beültünk egy sátorba, és rákötöttem a készüléket. Egy technikus segített a működtetésben. Mivel én végeztem a kihallgatást, nekem kellett feltennem a kalibrációhoz szükséges általános kérdéseket is. Ehhez kaptam egy papírlapot, amin össze volt szedve az összes ilyen kérdés.

– Neved? – kezdtem a legelsővel.

– Kromer Dávid – felelte rezzenéstelenül.

– Anya neve?

– Kromerné Kiss Anita.

– Foglalkozásod?

– A Visegrádi Konföderáció elit kommandósa.

– Kiképeztek-e hazugságvizsgálati tesztek kijátszására?

– Igen.

A technikus rám nézett. A tekintetében megláttam a kérdést: *Akkor ennek most mégis mi értelme?*

– Szándékodban áll-e meghamisítani ennek a tesztnek az eredményét? – folytattam a kihallgatást.

– Nem – válaszolta Dávid, és a kijelzőn továbbra sem történt változás.

– Miért fogadtad el a hazugságvizsgálót?

– Reméltem, hogy ha nekem nem hiszel, a tényeknek talán majd fogsz...

Egy picit változtak az értékek a kijelzőn, de elhanyagolható mértékben. Tudtam, hogy nem hazudik. Tényleg csak időpocsékolás volt a hazugságvizsgáló, de ragaszkodtam hozzá.

– Öltél már embert? – kérdeztem.

– Igen.

– Késsel is?

– Mindenféle módon.

– A kérdésre válaszolj.

– Válaszoltam... Igen, a mindenfélébe beleértettem a késelést is! – A gép a legapróbb változásokat is rögzítette. Szóval ilyen, amikor ideges.

– Te ölted meg Werc törzsőrmestert?

– Nem.

– Te okoztad a halálát?

– Igen.

Csodálkozva néztem Dávidra. – Hogyan?

– Ha nem iszom előtte annyit, akkor nem válok mozgásképtelenné a kellő pillanatban.

Nem változtatott a történeten. Továbbra is ugyanazt mondta, mint eddig. És nekem fogalmam sem volt, hogy melyik képkocka hiányzik. Csak az volt biztos, hogy hiányzott.

– Hagyjuk, ennek semmi értelme! – adtam fel.

Kisétáltam a sátorból, és megálltam a frissnek éppen nem mondható, füstszagú városi levegőben.

– Hallom, nem sikerül dűlőre jutnia a szemtanújával... – lépett oda hozzám egy nő egyenruhában. Rögtön felismertem benne Pécsy hadnagyot.

– Asszonyom! Hogyhogy idejött? – csodálkoztam.

– Segítek egy kollégámnak.

– Értem.

– Hazudik a szemtanú?

– Nem.

– Elég határozott kijelentésnek tűnik...

– Hazugságvizsgálóra kötöttem, majd megkérdeztem tőle, hogy ki tudja-e játszani. Azt mondta, hogy igen. Ki tudja játszani, de ha rejtegetnivalója van, mégis minek vallja be?

– Talán tudja, hogy úgyis utánajárt volna.

– Meglehet. De hülye ötlet volt, mert gép nélkül is tudom, hogy az igazat mondja. Vagyis valamit nem mond el, de nem tudom, mit.

– Tegye fel, hogy nem a bátyjáról van szó, úgy talán könnyebb!

– Nem hiszem. Olyan érzésem van, hogy a bátyám hiába volt ott, egészen mást látott, mint ami valójában történt.

– Jack mesélt egy hasonló történetet útközben. Azt mondta, végső soron mindkét verzió ugyanannyira valószínű volt.

– Itt van Jack?

– Épp a századossal beszél.

A parancsnoki sátor felé fordultam, és megláttam kilépni onnan a felettesemet. Mindig mogorva ábrázata az utóbbi időben mintha kicsit megenyhült volna. De azért továbbra is félelmetes volt, főleg mert egy hatalmas gépkarabélyt tartott a kezében.

Közben előjött a kihallgatásra használt sátorból Dávid is.

Jack egyenesen odasétált hozzánk, majd kezét szorította velem. – Maga miért van még itt?

– Uram, hadd mutassam be a bátyámat, Kromer Dávid zászlóst, a szemtanút! – irányítottam a figyelmét a problémára.

A hadnagy gyorsan végigmérte, aztán biccentett. – Szokott hazudni másoknak? – kérdezte tőle.

– Csak ha parancsot adnak rá, uram! – felelte a bátyám.

– És önmagának?

Dávid megütközve nézett rá. – Uram?

– Válaszoljon a kérdésre! Szokott hazudni önmagának?

– Nem, uram.

– Mutassa meg a tetthelyet!

Mind a négyen kisétáltunk a peremre, és megvártuk, míg Dávid megmutatja, hogy hol ült ő, illetve hol szúrták le a főtörzsőrmestert. A hadnagy csendben figyelt, amíg a bátyám magyarázott. Elmondta lépésről lépésre, hogy mi történt. Logikailag kiválóan fel volt építve, mint egy jó fedősztori, csak hogy láttam a bátyámon, hogy el is hiszi, amit mond. Az események tényleg úgy történtek. Pedig az lehetetlen. Tudtam, hogy lehetetlen.

Dávid ott állt, ahol a főtörzs azon az estén, mi pedig ott, ahol akkor ő.

– Zászlós, hunyja be a szemét! – mondta nekem a hadnagy.

Engedelmeskedtem, bár félttem attól, hogy mit akar csinálni.

– És most adjon egyértelmű választ: ki a felelős azért, hogy a főtörzsőrmester kómában van?

Haboztam. Nem tudtam, vagy sokkal inkább nem mertem válaszolni.

– Nos?

– Dávid – vágta rá, és kinyitottam a szemem.

– Na látja, megy ez! – dicséért meg a hadnagy, és megveregette a vállamat.

Aztán felemelte a karabélyát, és lelőtte Dávidot.

– Jack! – kiáltott fel ijedten Pécsy.

– Mit csinál?! – üvöltöttem rémulten, és azonnal odaszaladtam a bátyámhoz. – Hé! Dávid! Hé, meg ne halj!

Mellétérdeltem, és felnyitottam az egyenruháját, hogy lássam a bemeneti sebet. Dávid még lélegzett, de szaporán vette a levegőt. Minden másodperc számított; Pécsy közben orvosért szaladt.

Félresöpörtem a dögcéduláját, meg a nyakában lógó keresztet, ám bemeneti sebet nem találtam. Egyedül a kis fém kereszt hagyott a mellkasán mély, piros színű nyomot. Más nem volt.

– Mi a franc?

A golyó megakadt a keresztben, s a nyaklánc így megmentette a bátyám életét. Hihetetlen szerencséje volt.

Jack odalépett fölénk. – A golyóálló mellényekért felelős fejlesztői csapat sokat adna a maga keresztjéért!

– Maga egy örült! – ordítottam rá, vérben forgó szemekkel.

– Nem, igaza volt! – mondta a bátyám halkán. – Megérdemeltem...

De én nem hallottam meg. Rárontottam a hadnagyra, és elhatároztam, hogy péppé verem. Ő pedig hagyta, mert tudta, hogy nekem jobban fáj minden egyes ütés, hiszen a mellénye tele volt pakolva mindenféle fém kacattal, amiket bevetésekhez szoktunk felszerelni.

Pécsy közben megérkezett az egészségügyi csapattal, a századossal, és még néhány fegyveressel. Elválasztottak a hadnagytól, és mindkettőnket őrizetbe vettek.

– Mi folyik itt? – kérdezte a százados.

– Mondja el maga, mert ezek még mindig nem értik! – mondta Jack a bátyámnak.

– Megöltem a társamat – szólalt meg Dávid. Továbbra is csendesen, s közben próbált visszaemlékezni. – Véletlenül. Iszogattunk este, aztán... összekaptunk. Éppen előtte telefonált a feleségével, és megtudta, hogy kórházban van. Elvetélt. De a főtörzset nem engedték haza. Azt fontolgatta, hogy dezertál, én pedig ezt nem hagyhattam. Összeverekedtünk. És akkor megjelent a lélek, én meg elkaptam a karját, és a kezében lévő késsel leszúrtam a főtörzset. A verekedés hevében történt. Ösztönös volt a mozdulat. Minket erre képeztek ki.

– És ezt miért tagadtad eddig? – kérdeztem.

– Nem... Egyszerűen képtelen voltam felfogni, ami történt. Csak most...

– De... én ezt nem értem...

– Majd egyszer megérti – mondta Jack. – Az emberek néha önmaguk elől is eltitkolják a valóságot. Ez is ilyen pszicho-izé... A maga dolga az, hogy tisztában legyen a valósággal!

– Néha talán tényleg jobb kimaradni belőle...

– Hogy élete végéig marja a lelkiismerete, hogy valami nincs a helyén? Higgye el, ha valamit nem akar, akkor az ez!

– Jól van, uraim, vége a teadélutánnak! – szólalt meg a százados. – Mindenki menjen a dolgára! Jack, maga pedig szokjon le a lövöldözésről, a fegyver nem játék!

– Ennyi? – háborodtam fel. – Majdnem megölte a bátyámat!

– Hé, ne rinyáljon már! Háború van! Ki tudja, talán a következő küldetésen úgymint meghal! Szokjon hozzá a gondolathoz!

– Vagy véletlen leszúrja egy kommandós társa – jegyezte meg Jack, miközben Pécsy visszaadta neki a fegyvereit. Amikor őrizetbe vették, egészen az egyenruháig lecupaszították. Nálam szerencsére eleve csak az egy szolgálati fegyverem volt.

– Akkor is, maga egy elmebeteg! – vettem Jack szemére.

– Szokjon hozzá! – válaszolta hidegen.

A főtörzsmester még aznap este felébredt a kómából. Dávid könnyek között üdvözölte, de ő

látni sem akarta a bátyámat. Még mindig lázas volt, és a doki nem tudta, mi baja van. De legalább nem halt meg, s ez Dávidnak jó hír volt. Nem azzal a tudattal kellett leélnie hátralevő életét, hogy megölte egy bajtársát, csupán azzal, hogy *majdnem* megölte. Ami annyira nem is kis különbség.

Már csak néhány óránk maradt az indulásig, ezt az időt a beteg mellett töltöttem. Próbáltam megérteni annak a jelentőségét, amit Jack mondott, de nem nagyon ment. És a főtörzset egy pillanatra sem láttam boldognak. Az arcára kiült a szenvedés, folyton izzadt és hányt. Az volt az érzésem, hogy innen már nem fog hazamenni, akármennyire is felébredt a kómából.

Jack bejött a sátorba, és emlékeztetett, hogy ideje indulni. Én felálltam a helyemről a beteg mellett, és követtem ki a hadnagyot a sápadt napfényre. Már be voltam öltözve a város utcáin keresztülvezető kalandos úthoz. A hadnagy is.

Aztán hirtelen valami süvítve lecsapott a levegőből. Széjjeltépte a parancsnoki sátrat, és lángba borított körülötte mindent. Aztán ez megismétlődött. Újra és újra. Mint valami apokaliptikus tűzeső. És bármerre is rohantunk, nem volt esélyünk fedezéket találni. Minden egyes lépéssel közelebb éreztük magunkat a halálhoz. Minden lángolt.

Ránk találtak.

írta: Jack MacGyver